

כל מה שהיה

את כל מה שהיה לי בחיים,
אני יכול לספור
על כף היד האחת:

(1)

במות האיש הנדב בארץ רחוקה,
תינוק אחד נולד וארץ נמחקה.

(2)

ירח במטה שחק לי בידים.
ויד אחת שמטה חלב על השמים.

(3)

ולא ידעתי מה הוא פלא העולם.
בין מים לשממה לארץ בא אדם.

(4)

בסבל שנמהל עם רוח ממזרח,
הזמן הלה, אזל ועצב לא נשכח.

(5)

וגם נגטש הגן לצדי הכביש.
הכל היה ענן של קיץ בלב איש.

יולי 96

קינה

על מה יש להתחרט?
אלהים, לרב, למד לחטט
בפצעים שסדק בכפות רגליו של
תינוק עוד בטרם התקמט הירח
בעיניו. זאת דרכו של עולם שיצר
אלהים בידיו. זאת דרכו של אדם.
ומאז הוא הולך וקמל בחלקת
אלהיו הקטנה, במפץ שהולך וגדל.
לא לשם השמים, רק לתת לעצמו
קצת ספוק אלהי. וזאת היא האמת
על האל המכתת את רגליו בחלל האפל.

לא יבוא אלהים, אלהינו, להציץ
מקרוב על חלב שנשפך בקרבנו.
כה רבים השבילים בשמים. ואחת
על הארץ היא דרכנו. תינוקות
לא ישתו את זרעו של החי ללא סבל
במרום. ואם כך גורלנו, על מה יש
לאדם להתחרט? על הסבא שאיננו,
על האבא שאיננו, על האמא שאיננה.
או, אולי, על הבן שלקחו אדוני
הצבאות ללא עת.

על חופש היצירה בעידן הלאומי

מכיון שאינני מדינה, לא גבולות
בטוחים לי, או צבא ששומר יום
ולילה על חיי חיליו. ואין קו
צבעוני שמתח גנרל מאבק בשולי
נצחונותיו. מכיון שאינני מועצה
מחוקקת, פרלמנט מפקפק, שנקרא
בטעות כמשכן נבחרים. מכיון
שאינני בן לעם הנבחר, ואינני
גם מכתר ערבי. לא יבוא איש אלי
בטענות שוא שאני, כביכול,
אנרכיסט חסר אב שיורק לבאר
שאליה מסבים בני העם בחגיגה.
צוהלים על קברי אבותיהם.
מכיון שאינני פטאליסט, או חבר
בארגון מחתרתי שבונה כנסיות,
מסגדים ובתי-כנסת בלבבות הילדים.
שימותו בודאי על קדוש שם שמים.
מכיון שאינני שום קבלן חפירות
או סוחר בעפר, לא אמן מצבות
ממרק האנדרטות לתפארת המתים.
מכיון שאין לי שום ממשלה, עם
או בלי ראש, ואין שום יושב ראש
שעומד על ראשי. אני יכול, בנסבות
מקלות שפאלה, להרשות לפעמים
לעצמי, להיות בן-אדם,
קצת חפשי.